

Nevypočítaná zákruta

Nevypočítaná zákruta

V jedno slnečné prázdninové ráno som pomáhal dedkovi opravovať plot. Dedko s babkou bývajú na kraji dediny, za nimi je už len les. Mali pokazený plot, tak som im ho pomáhal opraviť, aby im neušiel pes. Chlpatý a mohutný ako medveď. A plot slabý, labilný a na jednom mieste velikánska diera, kadiaľ pes vždy ušiel.

„Jakub, pridrž mi to pletivo!“ napomína ma dedko Janko, keď som si zaboril do Luckyho srsti ruku. Mal rád, keď som ho hladkal pri krku a maznal sa s nim. Vyzerá byť ako zlý pes, ale je milý a hravý. „Jakub, prosím ta, pridrž to pletivo!“ počujem znovu. A mrzuto sa na mňa pozeral. Do toho kričí babka: „Jakubko, obral si mi tie jahody? Už ich potrebujem.“ A odišla naspäť do domu. „Toto je život, ako otrok.“ Išiel som teda obrať tie jahody. Jahodový koláč mám veľmi rád.

Ešte som ani celkom nedooberal a čo nevidím? Dedko utiekol so psom, využil situáciu a odbehol si na prestávku do neďalekej krčmy. Psa priviazal o lavičku, vošiel do krčmy. Po jednom pive pribehol Igor z dolného konca dediny a vraví: „Jano, pes ti pobehuje po dedine!“ Dedko sa rozbehol naháňať Luckyho po dedine: „Mam ťa!“ zahučal. Ale Lucky si to vysvetlil ináč a myslel si, že dedko sa s nim preteká. A tak sa rozbehol od dolného konca až po horný koniec dediny. Pri potoku Lucky prudko zahol do strany, čím sa mu vyhol, ale Janko nestihol ubrzdiť a ani zahnúť, a tak spadol do potoka.

Všetci z krčmy sa prišli pozrieť a pobaviť na dedkovi. Igor mu priniesol pivo na upokojenie. Smiali sa a dedko Janko dostal novu prezývku: mokrý pes. Na ďalší deň sme doopravovali plot a zjedli jahodový koláč.